

Kính thưa Thầy và các Thầy Cô!

Chúng con xin phép chia sẻ một số nội dung chính mà chúng con ghi chép trong bài Thầy Vọng Tây giảng từ 4h50' đến 6h00' sáng thứ Năm ngày 28/09/2023.

*****

PHÁP SƯ TỊNH KHÔNG GIA NGÔN LỤC

Phần 3 Chương 3

NÓI RÕ PHƯƠNG PHÁP TU TRÌ

KHUYẾN TẤN HÀNH GIẢ NỖ LỰC

Như chúng ta đã học qua, mỗi một chương đều có khuyến tấn hành giả nỗ lực. Mỗi chúng ta căn tánh thấp kém, thể lực suy nhược cho nên rất khó để mà tự nỗ lực, thậm chí chúng ta được khuyến tấn nhắc nhở nhiều lần nhưng chúng ta không thể tự nỗ lực. Cho nên, các bậc Tổ sư đại đức khuyến khích chúng ta phải nương chúng, dựa vào chúng để mà cùng nhau sách tấn tu học.

Ví như lớp học online của chúng ta đây cũng chính là nương chúng, dựa vào chúng. Mỗi sáng sớm nhìn những màn hình vắng người thì những người khác sẽ biết được những người hôm nay vắng mặt, cũng có thể nhắc nhở nhau một vài câu, hoặc hỏi thăm nhau vì sao hôm nay không có mặt. Đó cũng chính là nương chúng, dựa vào chúng. Cho nên chúng ta thấy mỗi một chương trong “Tịnh Không Pháp Sư Gia Ngôn Lục”, Hòa Thượng đều khuyến tấn chúng ta nỗ lực. Với căn tánh chúng ta thời Mạt Pháp, có nỗ lực còn không có được thành tựu chứ đừng nói gì là không nỗ lực. Người xưa không cần phải nỗ lực, tự nhiên tự tại làm việc rất dễ dàng, nói buông xả thì buông xả, nói làm thì làm hết sức mạnh mẽ. Còn chúng ta có nỗ lực để làm thì làm cũng không ra được kết quả, chứ nếu không nỗ lực thì chắc chắn sẽ bị tập khí phiền não lôi kéo. Hàng ngày, danh vọng lợi dưỡng, tự tư tự lợi, hưởng thụ năm dục sáu trần bó chặt chúng ta, nó sai xử chúng ta. Cho nên Hòa Thượng nhắc chúng ta phải đặc biệt dũng mãnh tinh tấn, tinh tấn một cách dũng mãnh đặc biệt chứ không thể tinh tấn bình thường được.

Chư Phật Bồ Tát, chư Tổ sư đại đức đều kỳ vọng chúng ta phải trải qua một đời sống như Phật như Bồ Tát, đây là chỗ bình đẳng của Phật pháp. Phật Bồ Tát không muốn chúng ta chỉ là đệ tử của Phật, mà Phật Bồ Tát muốn chúng ta trải qua đời sống như Phật như Bồ Tát. Nhà Phật có câu “Phật Phật đạo đồng”, nếu đạt được quả vị của Phật của Bồ Tát thì chúng ta cũng y hệt Phật Bồ Tát, y hàng với Phật Bồ Tát, có đời sống có năng lực y như Phật không hề sai khác, năng lực tiếp độ chúng sanh rộng đến vô lượng vô biên cũng giống như chư Phật không hề sai khác. Quan trọng nhất là chúng ta phải quay về được tự tánh thanh tịnh của chính mình. Khi chúng ta mới nghe từ này, chúng ta cảm thấy khó hiểu, nhưng thực sự là rất dễ hiểu. Bấy lâu nay chúng ta có sống với chính mình đâu, sống với tập khí phiền não ô nhiễm mà hoàn toàn không

sống với chính mình, luôn luôn chìm đắm trong buồn vui thương ghét giận hờn, tốt xấu, thành bại được mất.

Cho nên tu học Phật chính là phải quay về với tự tánh thanh tịnh của chính mình, nơi tự tánh này không có sanh tử, không có luân hồi. Chúng ta mãi chạy theo tập khí xấu ác của mình cho nên mình bị sai xử, rồi mình bị trôi lăn trong vòng sanh tử, hoàn toàn không tự chủ được. Hàng ngày chúng ta thấy mình bị cái ăn cái ngủ bức bách, bị cái buồn cái vui bức bách, rồi bị cái khổ bức bách. Có bao giờ chúng ta thấy chúng ta tự tại đâu, luôn luôn bị bức bách bởi những chuyện tác động ở ngoại cảnh. Điển hình như bây giờ, “*Ôi hôm nay trời nóng quá! Ôi hôm nay trời lạnh quá*”, hoàn toàn ta không hề có sự tự chủ.

Cho nên, chư Phật Bồ Tát đến thế gian này, các bậc Tổ sư đại đức đến thế gian này, không gì ngoài giúp chúng ta hồi phục lại chính mình mà thôi. Cho nên chúng ta phải biết mỗi người phải tự nỗ lực, không thể ỷ lại, không thể nương nhờ. Nếu chúng ta muốn vượt qua tập khí phiền não của mình thì chúng ta phải nỗ lực. Như chuyện vượt qua tập khí tầm thường thôi, hàng ngày ăn uống ngủ nghỉ đều phải tự mình nỗ lực.

Tôi thấy có nhiều người ngày ngày cầu xin: “*Phật ơi, Phật từ bi Phật cho con tinh tấn hơn*”. Làm sao mà tinh tấn được khi mình không muốn tinh tấn! Họ xin xỏ: “*Phật ơi, Phật gia hộ cho con bớt tham dơ*”. Họ suốt ngày cầu xin Phật cho bớt tham, bớt tham ăn, bớt tham ngủ, bớt tham tiền, bớt tham danh vọng lợi dưỡng. Vậy có được không? Những thứ đó phải chính mình nỗ lực mà đoạn tuyệt với nó. Hàng ngày chỉ cầu nguyện van xin thì làm sao mà làm được, Phật Bồ Tát cũng không làm được.

Cho nên muốn thay đổi chính mình thì chính mình phải nỗ lực, mỗi người phải có ý chí, phải có trí tuệ. Bây giờ chúng ta không có ý chí thì chúng ta học ý chí của Thánh Hiền của Phật Bồ Tát, chúng ta phải nương nhờ vào trí tuệ của Phật, của Bồ Tát. Ta không có trí tuệ của Phật Bồ Tát, của Thánh hiền thì ta nương vào trí tuệ của Phật Bồ Tát, của Thánh Hiền. Đây chính là vì sao chúng ta phải học Phật Bồ Tát, học Thánh Hiền.

Từ lâu tôi đã nghe một câu nói ẩn tượng của Hòa Thượng: “***Nếu thế gian này họ giải quyết được mọi việc, có nghĩa là tất cả các ãnh vực ở xã hội đều được giải quyết ổn thỏa thì Phật Bồ Tát không cần phải nhiều chuyện***”. Chúng ta hãy suy nghĩ lời nói này mà xem! Có rất nhiều việc ở trong thế gian này không có người giải quyết được triệt để, không có người làm được cho nên Phật Bồ Tát mới ra đời, ứng hóa ở thế gian này để cứu giúp chúng sanh, để giúp đỡ chúng sanh. Nếu có người làm được tốt thì Phật Bồ Tát không cần phải nhiều chuyện.

Chúng ta xem lại những việc chúng ta đã làm, họ cứ nói rằng chúng ta xen tạp, nhưng chúng ta nghĩ xem bây giờ có ai làm đâu. Không có người làm thì chúng ta làm, không có người làm để cho để tặng thì mình làm chỉ để cho để tặng. Nếu một ngày nào đó, thật sự có người làm giống như mình thì mình sẽ nhường cho họ làm, nhưng mà nói thật là không có ngày đó đâu. Người xưa gọi là: “Không bao giờ có được cái

kỳ vọng đó”, vì sao vậy? Vì con người ta càng ngày càng tự tư tự lợi. Mong rằng có một ngày có người làm giống như mình thì mình sẽ nhường họ, cũng có người tổ chức tri ân cha mẹ giống như chúng ta hoàn toàn làm một cách hi sinh phụng hiến như chúng ta thì chúng ta sẵn sàng nhường. Có những người làm như chúng ta thì chúng ta sẽ nhường, lúc đó chúng ta sẽ lo học Kinh học pháp, lo mà niệm Phật, nhưng mà rõ ràng khó mà có được ngày đó.

Rất nhiều người nói với tôi không lẽ rau trồng ra chỉ để cho mọi người thổi sao. Họ cảm thấy ngạc nhiên, rau trồng ra là chỉ để cho thổi sao, vậy thì cho đến lúc nào? Rồi còn gì nữa mà cho, cho đến lúc không còn gì nữa thì làm sao? Tôi trả lời: “*Thì cho đến lúc không còn gì để cho nữa thì nghỉ, chứ có gì mà phải bận tâm*”. Cho nên chúng ta phải hiểu rằng những việc làm của chúng ta là bắt đắc dĩ, người không làm thì chúng ta làm, đến khi nào có người làm thì chúng ta sẵn sàng nhường cho họ. Điển hình như các năm 2015, 2016, 2017 chúng ta đã tổ chức các buổi lễ tri ân cha mẹ & vợ chồng. Đến năm 2018 thì họ nói rằng miền Nam đầy người, cần gì phải người miền Bắc vào làm thì chúng ta nhường cho họ làm. Nhưng năm 2018 họ không có động thái làm, không có người có ý định nhắc đến chứ đừng nói là làm. Thế là năm 2018 không có lễ tri ân ở miền Nam. Đây là chúng ta nhường nhưng họ không làm. Họ không làm thì mình làm, thế là năm 2019 chúng ta làm và vừa qua chúng ta cũng đã làm rất thành công. Chúng ta thấy đây là việc bắt đắc dĩ, người ta không làm cho nên mình làm, làm đến lúc nào có người làm thì chúng ta nhường cho họ, nhưng đây chỉ là hy vọng. Vì sao vậy? Chúng ta thấy con người càng lúc càng tự tư tự lợi, nội tâm càng lúc càng nhỏ bé, chật hẹp đến nỗi không thể dung chứa được chính mình chứ nói gì đến chứa được người khác. Vậy thì làm sao có được ngày đó!

Cho nên Hòa Thượng nói: “*Con người phải chân thật có ý chí, có trí tuệ thì họ mới tìm ra được căn nguyên của khổ đau, chướng ngại để mà nỗ lực vượt qua*”. Nhưng mà vấn đề ở chỗ ý chí ở đâu, trí tuệ ở đâu mà có”. Hàng ngày con người bị chi phối bởi danh vọng lợi dưỡng, bởi tự tư tự lợi, bởi hưởng thụ năm dục sáu trần. Ý chí nát vụn, mềm nhũn như bánh tráng gặp nước. Họ khuyến khích nhau “*manh mẽ lên nhé!*” nhưng lời nói không có lực thì mạnh mẽ nỗi gì! Cho nên phải học ý chí của Phật Bồ Tát Thánh Hiền, gọi là mượn nhờ trí tuệ của Phật Bồ Tát Thánh hiền.

Rõ ràng mọi người thấy, bao nhiêu năm qua tôi chỉ nghe lời Hòa Thượng, cố gắng làm theo những gì Hòa Thượng đã dạy. Vậy thì rõ ràng chúng ta không có được trí tuệ như Hòa Thượng nhưng chúng ta làm theo, chẳng phải là làm theo cái thấy cái biết của Hòa Thượng sao! Chúng ta làm chưa giống lắm mà còn có được lợi ích lớn đến như vậy. Nếu chúng ta làm giống được 100% những gì Hòa Thượng làm thì mọi người thử nghĩ xem, lợi ích đối với chúng sanh với cộng đồng lớn đến nhường nào. Tinh thần của Hòa Thượng là không phân biệt tôn giáo, không phân biệt màu da sắc tộc, bình đẳng tương trợ, bình đẳng cứu giúp đạt đến “*bình đẳng cùng tồn tại, bình đẳng cùng phát triển*”, có nghĩa là bình đẳng cùng đạt đến một đời sống hạnh phúc an lạc như nhau.

Có một lần, đồng tu mua được một giáo đường. Giáo đường đó nhỏ quá, người ta muốn xây một giáo đường to hơn rất nhiều lần, giáo đường đó đập đi thì lãng phí nên họ bán đi, thế là đồng tu mới mua. Sau khi mua xong, mọi hình dáng bên ngoài vẫn để y như cũ, vẫn treo đèn y như cũ, mọi người thắc mắc đây là Phật giáo rồi mà mọi trang trí vẫn để y nguyên như giáo đường vậy. Hoà Thượng nói một câu mà tôi khâm phục khẩu phục: **“Tôi đến đây là để làm đẹp thêm những gì các vị có, chứ không phải đến để làm mới, đến để thay đổi”**. Nếu mà chúng ta đem được cái tinh thần này để đối nhân xử thế, để đối đãi với tất cả mọi tầng lớp trong xã hội thì xã hội sẽ tốt đẹp biết bao. Mình đến chỉ làm đẹp hơn, chứ không phải đến để làm mới hay để thay đổi. Đây, mình không có được trí tuệ của Thánh Hiền thì mình nương nhờ dựa vào trí tuệ của Thánh Hiền, đơn giản là **“y giáo phụng hành”**, nghe lời mà làm theo thì có được trí tuệ. Nghe lời Thánh Hiền thì có được trí tuệ của Thánh Hiền, nghe lời Bồ Tát thì có được trí tuệ của Bồ Tát, nghe lời Phật thì có được trí tuệ của Phật. Cho nên hàng ngày, tại sao chúng ta cảm thấy mình bệ rạc, nghiệp chướng nặng nề? Có phấn đấu đâu mà nghiệp chướng chẳng nặng nề! Chúng ta thử phấn đấu xem, thử một lần bút phá vỡ toang cái vỏ bọc này xem thì tự khắc chúng ta là một con người hoàn toàn khác. Chúng ta luôn luôn bị bó buộc bởi vỏ bọc của tự tư tự lợi, của danh vọng lợi dưỡng, của hưởng thụ năm dục sáu trần cho nên cứ thế thôi không thể nào khác được. Chúng ta cứ tự cho mình là nghiệp chướng nặng nề, không làm được việc gì, thật ra chúng ta có chịu làm đâu. Phật Bồ Tát dạy rồi nhưng chúng ta có làm đâu! Thánh Hiền nhân dạy rồi nhưng chúng ta có làm đâu, lúc nào cũng nghĩ mình nghiệp chướng nặng nề lắm. Mình thử bút phá xem, mình sẽ trở thành một con người hoàn toàn khác. Cho nên với câu nói hôm nay **“con người cần phải có chí khí, có trí tuệ”**, đơn giản là mượn trí tuệ của Phật của Bồ Tát Thánh Hiền, mượn ý chí của Phật Bồ Tát, Thánh hiền, vậy thì chúng ta hoàn toàn khác rồi.

Có một việc tôi muốn nhắc lại với mọi người: Cách đây hơn mười năm, Hòa Thượng nói: **“Cần phải đem Phật pháp đưa lên mạng viễn thông. Xã hội ngày nay không thể nào giảng pháp tại một lớp học mà có nhiều người ở tứ phương đến đây được. Chỉ cần đưa lên mạng, người ở phương nào ở yên phương đó mà vẫn có thể tham học, vẫn có thể cùng tu”**. Hơn mười năm trước, khi nghe lời dạy bảo này của Hòa Thượng, tôi đã ý thức được liền. Ngày xưa tôi phải xách xe chạy khắp nơi, chỗ này chỗ kia mời giảng, tôi phải chạy xe đến giảng, rất là vất vả. Nhất là quãng thời gian tôi từ Hồ Chí Minh đi Bà Rịa Vũng Tàu để dạy, quá vất vả. Thế thì tôi lên đây dạy để ghi âm thu hình và có được bộ bài giảng tiếng Hán **“Nhi đồng học Phật”**. Trong một tháng tôi về Đà Lạt 2 tuần dạy để ghi hình, rồi phải biên tập dàn dựng lại rất mất thời gian. Qua thời gian, bộ **“Nhi đồng học Phật”** đã được làm rất công phu, mười mấy năm qua vẫn lưu hành trên mạng, ai cần thì lấy học miễn phí. Rồi đến trang web Tịnh Không Pháp Ngữ từ hơn mười năm trước cho đến bây giờ đã có gần 35 triệu lượt xem rồi, mỗi ngày hơn 20.000 lượt xem. Mọi người nói: **“Sao mà trí tuệ thế!”**. Đó là trí tuệ của Hòa Thượng, tôi chỉ là người nghe lời làm theo.

Bây giờ chúng ta thấy hai trang web nhidonghocphat.com (dạy chữ Hán) và trang tinhkhongphapngu.com hay trang tintong.vn (là hai trang học Phật) vẫn tồn tại đến ngày hôm nay với số lượng người xem nhiều đến như vậy. Mọi người vào những trang web đó hoàn toàn không phải mất phí gì và cũng không phải đọc tâm thư hay huyết thư gì cả. Tất cả mọi người cần học Phật pháp hay cần học chữ Hán thì cứ vào hai trang web đó. Đó chính là trí tuệ của Hòa Thượng. Mình không có trí tuệ của Thánh Hiền thì mình mượn nhờ trí tuệ của Thánh Hiền. Nếu chúng ta không muốn mượn trí tuệ của các Ngài, tự cho mình là đúng, làm theo cách của mình thì sai sẽ càng sai. Chính bản thân mình không được lợi ích mà chúng sanh xung quanh mình cũng không có được lợi ích.

Cho nên Hòa Thượng nói: **“Con người ta chính bởi vì vọng tưởng phân biệt chấp trước quá kiên cố, kiên cố đến mức lời của Phật Bồ Tát, lời của Thánh Hiền cũng không thay đổi được họ”**. Họ là ai vậy? Họ là chính chúng ta đây. Chúng ta vọng tưởng phân biệt chấp trước, tự cho mình biết, tự cho mình đúng, vậy thì không phải là chấp trước sao? Thậm chí mình cho rằng cái biết của mình còn hơn cả cái biết của Phật Bồ Tát, hơn cả cái biết của Thánh Hiền.

Có một số người học văn hóa truyền thống, áp dụng văn hóa truyền thống của Thánh Hiền nhưng cho rằng vẫn chưa đủ, vẫn phải hiện đại hơn một chút, vẫn phải cập nhật cho hiện đại hơn một chút. Đấy chính là sai lầm, đó chính là vọng tưởng phân biệt chấp trước. Trí tuệ của Thánh Hiền trải qua thời gian không gian đã được minh chứng rồi, còn những thứ của chúng ta chỉ là vọng tưởng, chưa được không gian thời gian chứng thực. Vậy thì cái sai đó ai là người thiệt thòi? Chính chúng ta là người thiệt thòi.

Hòa Thượng lại nhắc : **“Phật dạy bảo các hàng đệ tử phải lấy khổ làm thầy, lấy giới làm thầy. Đây là việc vô cùng có đạo lý. Có rất nhiều người học Phật, khi vừa tiếp xúc với cương dướng của thánh chúng thì đã bị năm dục sáu trần làm cho tiêm nhiễm rồi, ô nhiễm một cách nghiêm trọng”**. Câu nói này Hòa Thượng nói cho người xuất gia là chính. Trước đây họ không có danh vọng lợi dưỡng, khi có danh vọng lợi dưỡng thì bị ô nhiễm, mất đi tâm ban đầu. Cho nên Hòa Thượng nói : **“Phật dạy phải lấy khổ làm thầy, lấy giới làm thầy”**. Không phải suốt ngày lấy khổ, mà là không ngại khổ. Không có việc gì khó với chúng ta thì tự nhiên vượt qua cái khổ một cách dễ dàng.

Hàng ngày chúng ta nóng bức chịu không nổi là vì luôn luôn nằm trong sự phân biệt chấp trước nên chịu không nổi, nếu lìa được sự phân biệt chấp trước thì có thấy nóng bức đâu. Như cụ cư sĩ Hứa Triết, thời tiết lạnh mà cụ lúc nào cũng mặc áo bà ba tay lờ, quần dài quá đầu gối một chút. Một lần cụ Hứa Triết đến Tịnh Tông Học Hội, cụ cũng mặc như vậy. Ông Lý Mộc Nguyên hỏi bà cụ: **“Bà không biết lạnh sao? Bà không có cảm giác lạnh sao?”**. Cụ ngược lên một cách ngây ngô và nói : **“Không biết”**. Ý là cụ không biết thế nào là nóng, thế nào là lạnh. Vậy thì rõ ràng nóng hay lạnh là sự phân biệt chấp trước của chúng ta. Chúng ta cho rằng hôm nay trời nóng

quá thì cần phải có quạt, nhất định không có quạt thì chịu không nổi. Chúng ta cho rằng hôm nay lạnh quá mà không có lò sưởi thì không ngủ được, vậy thì tâm mình cứ đặt vào cái lò sưởi.

Có một người vô gia cư rất nghèo khổ, bao năm qua ông sống rất bình thường. Một hôm ông đứng trước nhà của người giàu sang tốt bụng, chủ nhà bảo ông đứng đó để vào lấy cho ông áo ấm, nhưng người giàu có đó vào nhà thì nhiều việc quá nên quên mất không đưa áo ấm cho ông. Sáng hôm sau người chủ nhà mới nhớ ra, ra đến cửa thì thấy người vô gia cư đó đã chết cứng rồi. Câu chuyện này rất giá trị.

Cho nên Hòa Thượng nói : **“Phật dạy bảo các hàng đệ tử lấy khổ làm thầy, lấy giới làm thầy. Đây là đạo lý”**. Khi chìm đắm trong danh vọng lợi dưỡng thì người ta mất hết năng lực vốn có của con người. Thật vậy, ngày xưa tôi đi làm đồng với ba, có bao giờ mang theo bình nước đâu. Tôi chỉ mang theo nồi com, có thức ăn gì ăn, thậm chí là hớt một nắm muối để lên trên, chứ làm gì có đồ xào, đồ ăn để riêng ngăn gì đâu. Một nồi com và một nắm muối để trên, đi làm thấy con gì bắt con đó rồi nướng chấm muối ăn, ăn xong thì xuống kênh uống nước mà không đau bụng gì cả, cũng không bị tiêu chảy gì luôn. Bây giờ thì khác rồi, phải uống nước đun sôi, bây giờ mà không uống nước sạch là chết.

Hòa Thượng nói : **“Thích Ca Mâu Ni Phật là một tấm gương. Ngài đã thị hiện ra một tấm gương tốt nhất cho chúng ta. Ngài trải qua ngày tháng chỉ là 3 tấm áo choàng và một cái bình bát, dưới gốc cây ngủ một đêm, giữa ngày ăn một bữa”**. Cho nên Hòa Thượng nói : **“Tuyệt đối không thoái đạo »**, có nghĩa là không hề thay đổi. Cuộc đời của Ngài trải qua như vậy, không hề có cung điện xa hoa. Lại nhớ đến câu nói của Hòa Thượng : **“Tôi như một lữ khách đến trần gian này, và khi ra đi tôi cũng giống như một lữ khách, không có cái gì để phó thác cho ai, để di chúc cho ai cả”**. Như vậy mới tự tại được, người sống như vậy mới có chí khí của Thánh Hiền, có được trí tuệ của Thánh hiền. Còn như chúng ta đây hoàn toàn nương vào vật dục thế gian, làm gì mà có được, càng lúc càng xa đi năng lực của tự tánh, chỉ hoàn toàn là năng lực của tập tánh thôi.

Hòa Thượng nói : **“Mỗi một tôn giáo đều có một thiên đường mà họ hướng đến. Chúng ta phải toàn tâm toàn lực giúp họ đạt đến được cái mục đích của họ”**. Chúng ta phải hiểu ý của Hòa Thượng trong câu nói này! Chúng ta có mong muốn đạt đến thiên đường của chúng ta thì cũng phải giúp cho người đạt đến thiên đường của họ, không phải là **« tôi muốn vãng sanh, còn mấy người muốn vãng đi đâu thì vãng »**. Làm gì có việc đó ! Ý Hòa Thượng nói là bạn muốn vãng sanh thì bạn phải giúp người ta đạt đến chỗ cao nhất của họ. Ví dụ như bạn muốn vãng sanh, nhưng thế gian này mọi người muốn một cuộc sống an vui hạnh phúc, vậy thì bạn phải làm gì đó để giúp cho họ có được đời sống an vui hạnh phúc.

Cũng như Hòa Thượng nói: **“Động tu học Phật đều kỳ vọng vãng sanh Thế giới Tây Phương Cực Lạc, thì cũng phải đem các động tu của chúng ta vãng sanh đến Thế giới Tây Phương Cực Lạc”**. Phải có cái tâm đó, tâm này chính là tâm đại Bồ đề, tâm

đại từ bi. Không phải mình muốn vãng sanh thì mình chỉ lo cho việc vãng sanh của mình, mà là tất cả mọi người cùng đồng vãng sanh. Cũng giống như người ta có thiên đường của người ta, người ta có kỳ vọng của người ta thì mình phải giúp cho họ đạt được kỳ vọng của họ. Như chúng ta mong muốn được vãng sanh Thế giới Tây Phương Cực Lạc, cũng giống như người ta mong muốn đạt được thiên đường của người ta. Đây chính là tâm bồ đề, tâm đại bi mà chỉ có người học Phật mới có. Chứ đâu phải chúng ta nói : « Tất cả đều phải vãng sanh hết, không về thiên đường”. Làm gì có chuyện đó !

Ở thế gian này, người ta chỉ cần có cuộc sống an vui hạnh phúc thì mình giúp người ta an vui hạnh phúc, còn Thế giới Tây Phương Cực Lạc của mình thì mình tự lo mà đi, điều quan trọng nhất là không hề thay đổi. Việc chúng ta giúp họ có được đời sống hạnh phúc an vui, giúp những người khác về được thiên đường của họ nhưng mà không cản trở, không làm lung lạc việc chúng ta vãng sanh về Thế giới Tây Phương Cực Lạc. Vậy thì mới đúng !

*****

Nam Mô A Di Đà Phật

Chúng con xin tùy hỷ công đức của Thầy và tất cả các Thầy Cô!

Nội dung chúng con ghi chép lời giảng của Thầy có thể còn sai lầm và thiếu sót. Kính mong Thầy và các Thầy Cô lượng thứ, chỉ bảo và đóng góp ý kiến để tài liệu học tập mang lại lợi ích cho mọi người!